

Monsterlijk experiment

Eerste druk, november 2011
© 2011 Ronald L. Israël

ISBN: 978-90-484-9019-6
NUR: 332

Uitgever: Literoza, Zoetermeer
www.literoza.nl

**Literoza**

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonnodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MONSTERLIJK EXPERIMENT

Ronald L. Israël

PROLOOG

Ik zou liegen als ik zei dat ik verdrietig ben. De begrafenis van mijn vader mocht dan op het oog een droeve gebeurtenis zijn, mij deed het hoegenaamd niets. ‘Onze vader, professor doctor Arnold Jacoby is overleden’, stond er in de advertentie en op de kaart.

En voor zover ik kon nagaan, was ik niet de enige. Het kleine gezelschap dat de teraardebestelling bijwoonde, bestond uit een tiental mensen. De broer van pa met zijn vrouw, mijn zus Irene, een neef met zijn vriendin, die ik in geen jaren gezien had, en een stuk of zes bobo’s van het Academisch Medisch Centrum waar pa tot vlak voor zijn dood gewerkt had als biotechnoloog.

Een korte, zakelijke toelichting door de vrouwelijke begrafenisondernemer. Geen toespraken, geen muziek, geen woord over zijn werk, geen anekdotes, niets van dat alles. Ik voelde mij niet geroepen een dankwoord of iets anders uit te spreken. Het hele gebeuren verliep in bijna voelbare stilte, slechts onderbroken door het piepende geluid van het mechanisme dat de kist in de kuil liet zakken, en het ruisen van de wind door de kastanjabomen rondom. Het was zonder twijfel de meest sobere en sombere begrafenis die men zich kan voorstellen.

Pa was een intelligente en op resultaat gerichte wetenschapper, begaafd maar met een moeilijk karakter en waarschijnlijk een tikje autistisch. Als onderzoeker genoot hij weinig internationale bekendheid. Hij was ook niet iemand die een (inter-)nationaal podium zocht voor de resultaten van zijn werk.

Zijn lokale bekendheid dankte hij vooral aan de onnavolgbare wijze waarop hij studenten kon schofferen, als hij dacht dat zij niet hard genoeg studeerden of te weinig aandacht toonden voor de onderwerpen die hij presenteerde.

Als vader was pa niet wat je noemt het schoolvoorbeeld van de liefhebbende, zorgzame ouder voor mij en mijn zus Irene. Hij was een

autoritaire man, die weinig of geen tegenspraak duldde en ons bijna spartaans opvoedde. Kritiek was aan hem niet besteed. Ik heb hem zelden uitbundig zien lachen of plezier zien maken.

De eerste jaren viel daar nog wel mee te leven. Maar toen ma plotse-ling aan een hartstilstand overleed, was het tegenwicht weg. Ma was een even mooie als lieve, zachtmoedige maar dociele vrouw, die goed voor ons zorgde. Ze was in feite in alles het tegenovergestelde van pa. Tegen het overheersende gedrag van pa was zij absoluut niet opgewas-sen. De enkele keer dat zij hem weerstond, leidde dat tot een even heftige als onbegrijpelijke woedeuitbarsting bij pa, die eindigde in een dagenlang onverzoenlijk zwijgen. Zodat ma, na een paar vruchteloze pogingen hem enigszins te veranderen (meer ten opzichte van mij en Irene dan van zichzelf), het voor gezien hield en zich zwijgend neer-legde bij het feit dat dit onmogelijk was.

Gelukkig voor Irene en mij was pa na het overlijden van ma weinig meer thuis. Hij begroef zich in zijn werk en bracht het grootste deel van zijn dagen door in zijn laboratorium, vaak van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en heel vaak ook de weekeinden.

Toch al niet spraakzaam van nature had pa het nooit over het onder-zoek waar hij, naast de paar colleges die hij gaf, al zijn tijd aan wijdde. Ik wist absoluut niet waar hij aan werkte. Het enige dat hij zich een keer liet ontvallen, was dat hij aan de vooravond van een spectaculaire ontwikkeling stond die de wetenschappelijke wereld op zijn grondves-ten zou doen schudden.

Het mag een wonder heten dat pa kans had gezien mijn zus en mij zover te krijgen dat wij in zijn voetspoor traden. Wij studeerden alle-bei biotechnologie en slaagden cum laude. Pa, op zijn beurt, slaagde erin ons op zijn manier hartelijk geluk te wensen.

Ik was voorbestemd hem op te volgen, zodra hij de tijd daarvoor gekomen achtte.

Weinig kon ik bevroeden dat pa zich van het leven zou beroven. Waardoor ik eerder dan verwacht en gewild met de resultaten van zijn werk geconfronteerd zou worden.

HOOFDSTUK I

De eerste berichten waren vrijwel direct alarmerend: er was een vampiervleermuis gezien.

Ik las het bericht met een mengeling van verbazing en ongeloof. Vampiervleermuizen bestaan toch niet echt? Bij het artikel stond een foto, in zwart-wit. Het was niet bepaald een scherpe afdruk en voor wat er op stond, moest je je fantasie de vrije loop laten. Als je dat deed, zou je er een grote vleermuis in kunnen zien. Maar volgens mij was de afbeelding gemanipuleerd, gefotoshopt. Tenzij ik me natuurlijk deerlijk vergiste en er sprake was van een gemuteerd dier. Dat was wat veel mensen dachten. Dat was ook wat getuigen op tv verklaarden. Maar die getuigenverklaringen nam ik aan voor wat ze waard waren: weinig.

Dat duurde tot het volgende bericht: de vampiervleermuis had zijn – of was het haar? – eerste slachtoffer gemaakt!

Zo stond het in mijn ochtendblad: **VAMPIERVLEERMUIS MAAKT SLACHTOFFER!** In chocoladeletters op de voorpagina. Daaronder stond dezelfde foto die eerder geplaatst was, maar nu vier keer zo groot en vijf keer zo vaag. Het verhaal van ‘onze verslaggever’ loog er niet om. In een bosperceel bij... nota bene... mijn eigen woonplaats was het lichaam van een meisje gevonden. Ze was geheel gekleed en er waren behalve halswonden geen tekenen van lichamelijk geweld of verkrachting. In haar hals waren diepe wonden gemaakt waaruit het bloed van het meisje was opgezogen. ‘Helemaal leeggezogen. Typisch de beet van een vampier,’ luidde de conclusie.

‘Die is bevestigd door een deskundige,’ aldus de verslaggever. Maar of die persoon deskundig was op het gebied van vampiers of van halsbeten of van vleermuizen, meldde hij niet.

De afbeelding van halsbeten, opgediept uit Wikipedia, moest de stelling bewijzen. Maar toen ik zelf op zoek ging naar soortgelijke

afbeeldingen, kwam ik heel andere verwondingen tegen. Beten die in niets leken op de halsbeten uit de krant.

Ik vroeg me af of we hier met een zogenaamd broodjeaapverhaal te maken hadden. Het was immers midden in de vakantieperiode. Maar helemaal volhouden kon ik die gedachte niet, want het meisje wás dood en ze hād op beten gelijkende verwondingen aan haar hals.

‘Jij, Tom Jacoby, gelooft ook nooit wat,’ schamperde mijn zus Irene, ‘jij ongelovige Thomas.’ Ze keek me aan met die blik in haar ogen die verried dat ze me plaagde, zoals zo vaak, maar met een ondertoon van ernst.

Irene had niet helemaal ongelijk. Ik ben inderdaad bijzonder kritisch en neem niks voetstoots aan.

Niet voor niets ben ik op mijn vierentwintigste jaar cum laude gepromoveerd in de biotechnologie, als enige van mijn jaar. Ik ben afgestudeerd als biotechnoloog met als specialisatie stamcelonderzoek.

De basis van de studie is, in het kort, het onderzoek aan levend materiaal, dat voortkomt uit planten en dieren. Met behulp van DNA proberen we de erfelijke eigenschappen te onderzoeken of te veranderen. Daarin spelen eiwitten, zoals antistoffen en enzymen, een belangrijke rol. Onderdelen van de studie zijn onder andere biochemie, weefselkweek en microbiologie. We proberen de genetische codes van het leven te ontrafelen. Ik heb me toegelegd op het menselijk DNA, nou ja, op specifieke onderdelen ervan.

Met zeer sterke elektronenmicroscopen bestuderen we bijvoorbeeld deeltjes die in picometers worden uitgedrukt. Ze zijn één biljoenste deel van een meter. Je hebt ook nog de femtometer of fermi, die *fm* als symbool heeft. Kleinere deeltjes bestaan (nog?) niet. Maar wat kun je ermee, daar gaat het om. Daar houd ik me dus mee bezig.

Als je met zulk materiaal werkt, er proeven mee wilt nemen, moet je wel uiterst kritisch zijn om er zeker van te zijn dat het klopt wat je ziet en wat je ermee doet. Maar afgezien daarvan, ik ben kritisch van nature. Noem het maar een genetische afwijking. Mijn vader had die ook. Trouwens, mijn zus Irene is tot op zekere hoogte met hetzelfde

sop overgoten. Ook zij is biotechnoloog en is met hoge cijfers als master afgestudeerd.

Wij doen daarom sinds kort alles samen. En dat gaat prima. ‘Ja, logisch, ik doe al het werk en jij kijkt of ik het goed doe,’ grapt Irene dan.

Een paar dagen later werd mijn scepsis ernstig op de proef gesteld. Het was zaterdagochtend. Wij, Irene en ik, zaten aan de koffie. We bevonden ons in haar gezellig ingerichte appartement, waar ik sinds het overlijden van pa logeerde. Tot vóór die gebeurtenis woonde ik thuis, bij mijn vader. Omdat hij er toch bijna nooit was, had ik daar alle vrijheid. Niet dat ik daar misbruik van maakte, maar toch. Ik was alweer een halfjaar vrijgezel, na een tweede mislukte ‘verkering’ in twee jaar tijd. Het ouderlijk huis was geriefelijk en in zekere zin goedkoop voor mij. Reden genoeg om er lekker te blijven hangen.

Maar na de dood van pa voelde ik me er niet meer zo op mijn gemak. Op de een of andere manier waarde de geest van mijn vader in het huis rond. Dat klinkt raar, want ik ben niet bijgelovig, maar ik kon de gedachte dat mijn vader hier een einde aan zijn leven had gemaakt niet goed van mij afzetten. Ook al had zijn onverwachte heengaan mij emotioneel nauwelijks geraakt. Iets wat ik na het overlijden van mijn moeder juist wel had gehad. Maar toen woonde Irene ook nog thuis en waren we veel jonger en was er genoeg afleiding om ermee te kunnen leven.

Nu, op dertigjarige leeftijd, was ik dus bij mijn zus ingetrokken. En Irene vond het prima. Zij was op haar zevenentwintigste nog steeds vrijgezel en het leek er niet op dat daar op korte termijn verandering in zou komen. Ik weet het niet zeker, maar ik denk dat mijn zus lesbisch is. Hoewel ze daar nooit iets van heeft laten merken, vond ik dat ze toch meer optrok met vriendinnen dan met vrienden. En soms leek het erop dat ze met enkele van die meiden tamelijk intieme contacten onderhield. Maar goed, dat was niet mijn probleem en het hinderde mij absoluut niet.

‘Hier, de krant,’ zei Irene en ze duwde me het ochtendblad in de hand dat ze even eerder beneden uit de bus had gehaald. Ik sloeg de krant op en het eerste waar mijn oog op viel, was een kleurenfoto van de torso van een jonge vrouw. Haar bloes stond halfopen en in haar hals waren diepe verwondingen te zien. Ze was dood.

Ik slaakte een diepe zucht en begon te lezen. ‘Heeft de vampier weer toegeslagen?’ las ik.

De vraag was niet retorisch bedoeld, want dit keer was het anders. Ooggetuigen hadden iets gezien. ‘Een monster’, volgens een man en een vrouw. ‘We wandelden in het park, toen we het in de verte zagen wegvluchten. Het was misschien een vampier, maar dan wel een heel grote.’ De man op de foto ernaast stond met wijd gespreide armen om aan te geven hoe groot. Op de vraag van de journalist hoe het eruitzag, zei de vrouw: ‘Het zag er monsterlijk uit, zo half zichtbaar tussen de struiken. Een kromme of gebogen figuur, ongeveer anderhalve meter groot, met lange, wapperde armen en een vreemd grote kop. Het ding was heel bleek en leek wel naakt.’

‘Leek het meer op een mens dan op een vleermuis?’ vroeg de journalist. De man antwoordde: ‘Volgens mij was het half mens, half beest. Maar ik kon geen vleugels onderscheiden.’

‘Kan het geen aap geweest zijn, een ontsnapte aap uit een dierentuin of van een particulier?’ vroeg de journalist door.

‘Dat zou best wel kunnen,’ zei de vrouw, ‘maar zeker weet ik het niet.’ ‘Een blote, onbehaarde aap zeker,’ was de ongelovige reactie van de man.

‘De politie heeft de zaak in onderzoek,’ besloot het artikel, ‘er zijn voorlopig vijf rechercheurs op gezet.’ Ik legde de krant weg en dronk mijn intussen lauw geworden koffie op.

Een vreemde sensatie maakte zich van mij meester, ongeveer zoals ik eerder in het ouderlijk huis had ervaren. Het was geen angst, maar een onverklaarbaar gevoel van onbehagen, dat ik geen naam kon geven. Er liep een rilling over mijn rug en ik had kippenvel op mijn armen.

HOOFDSTUK 2

Zondag regende het pijpenstelen en ik besloot 's middag naar het huis van mijn vader te gaan. Er lagen nog wat spullen die ik wilde ophalen. Maar eigenlijk was ik nieuwsgierig of ik nog steeds hetzelfde unheimische gevoel had als toen ik er nog woonde.

'Misschien is het wel overgegaan, nu ik er enige tijd niet meer geweest ben,' probeerde ik mezelf wijs te maken.

Daar aangekomen had ik wel iets anders aan mijn hoofd dan over mijn gemoedstoestand na te denken. De voordeur van het vrijstaande huis stond open. Nou ja, niet wagenwijd open, maar op een kier. De haartjes in mijn nek gingen recht overeind staan en ik was onmiddellijk op mijn hoede: er was kennelijk iemand binnen geweest, waarschijnlijk een inbreker. Wat nu? Naar binnen gaan? Ik aarzelde. Ik ben geen held als het om spannende en misschien gevaarlijke dingen gaat. Hoelang stond de deur al open? Het kon best al een tijdje zijn, van de straat af was bijna niet te zien of de deur open of dicht was, zeker niet met zo'n geringe kier als nu het geval was. Misschien was de inbreker nog wel binnen. En als het er meer dan één waren? Ik probeerde door de kier naar binnen te gluren, maar zag niets. Ik stapte de, inmiddels enigszins verwaarloosde, vrij diepe voortuin in om te kijken of ik door de voorruit iets kon zien. Maar op hetzelfde moment herinnerde ik me dat ik voor alle zekerheid de verticale lamellen deels dichtgedraaid had, voordat ik de laatste keer het huis verlaten had. Ik kon dan ook niets onderscheiden. Ik ging terug naar de deur en luisterde of ik enig geluid, wat dan ook, kon horen. Het was doodstil daarbinnen. Ik besloot aan te bellen en drukte de belknop in. Er gebeurde niets. Ik belde voor de zekerheid nog een keer. Weer geen reactie. Zou ik niet beter achterom gaan? Aan de achterkant was gek genoeg niets te zien, geen spoor van braak, geen voetstappen in het gras. Ik ging terug naar voren en besloot het erop te wagen. Ik vloekte zachtjes, terwijl ik de

deur voorzichtig verder openduwde. Half in de hal hield ik stil en keek om me heen. Er gebeurde niets. Langzaam opende ik de deur van de woonkamer. Niemand. Ook in de keuken niet. Ik besloot boven te gaan kijken, waar pa zijn studeerkamer had. Halverwege de trap hoorde ik opeens een klagend geluid. Ik stond stokstijf stil, mijn hart bonsde in mijn keel. O gut, wat stom, de kat! Ik was helemaal vergeten dat er een kat in huis was. Daarover had ik een afspraak met de buurvrouw gemaakt. Zij zou voor het dier zorgen: eten, drinken, de kattenbak verschonen. Maar poes kon wel in en uit het huis door het kattenluik in de keukendeur. En de buurvrouw had een sleutel. Zou zij de voordeur vergeten zijn dicht te doen? Maar nee, dat kon helemaal niet. De sleutel die zij had, was van de achterdeur. Toch stelde deze gedachtegang mij niet echt gerust. Integendeel, er moest wel degelijk iemand in huis zijn geweest die er niets te zoeken had. Of juist wel? Was er daarom ingebroken, om er iets te zoeken? Maar wat dan? Waardevolle spullen? Geld, sieraden?

Ik vervolgde mijn weg naar de studeerkamer van pa. Hier en daar kraakte een traptrede, wat mij telkens liet schrikken. De deur van de studeerkamer was dicht, maar niet op slot. Omzichtig deed ik de deur open, elk moment verwachtend aangevallen te worden door één of meer onverlaten. Het ruime vertrek was leeg, op de kat na. Het beestje was hier kennelijk opgesloten geraakt. Toen de deur openging, vluchtte poes, luid miauwend, tussen mijn benen door de gang in en de trap af. Ik keek zoekend in het rond. Zo op het oog was er niets bijzonders te zien. Het was een tamelijk spartaans ingerichte ruimte. Op de vloer een enigszins versleten vaalrood tapijt, met hier en daar een vlek van gemorste koffie of zo. Het plafond was gebroken wit gesausd, met in het midden een ouderwetse hanglamp met een te klein peertje erin. De donkerrode velours gordijnen waren halfdicht, wat de kamer een sombere, wat sinistere aanblik gaf. De donkerbruine, anderhalve meter hoge houten lambriserings rondon versterkte dat beeld. Aan de linkerzijwand de hardhouten boekenkast, met boeken, heel veel boeken. Vaktechnische werken afgewisseld met lite-

raire werken van onder andere beroemde Russische schrijvers, zoals Dostojevski, Tsjechov, Alexandr Solzjenitsyn, Nicolai Gogol, Maksim Gorki, Ivan Toergenjev, maar ook Engelse en Franse titels en stapels vaktijdschriften. Ik kan me overigens niet herinneren dat ik pa ooit een 'gewoon' boek heb zien lezen, in welke taal dan ook.

Ik liep naar de kast waarin zich de kluis bevond. De kluis was niet gekraakt. Ik zocht de sleutel op in mijn sleutelbos, draaide de cijfercombinatie en opende de deur met de sleutel.

'Hm, *so far, so good,*' mompelde ik. Wat nu? Aan de andere kant van de kamer stond een groot, ouderwets teakhouten jaren zestig-bureau. Pa was niet bepaald iemand die geld verspilde aan onnodige dingen, al was hij ook niet gierig. Op het bureaublad stonden een geelkope- ren bureaulamp, een moderne computer en een telefoontoestel. Geen papieren, geen pennen of potloden. In de verste hoek, dicht bij het raam, stond een foto in een eenvoudige houten lijst, een familiepor- tret in kleur, dat ongeveer tien jaar oud moest zijn. Ik herinnerde me goed dat het gemaakt was, al wist ik niet precies wanneer en bij welke gelegenheid. Jawel, door een echte fotograaf, een oude kennis van mijn vader. Ik stond er een tijdje naar te staren. Ik lijk toch wel erg veel op mijn vader, bedacht ik me voor de zoveelste keer. Geen van beiden knappe mannen. Hetzelfde vierkante gezicht, het bijna zwarte, steile en weerbarstige haar boven een hoog voorhoofd, de borstelige wenkbrauwen, de diepliggende, bruine ogen eronder, de rechte iets te grote neus, de smalle mond met een lichte overbeet en de iets terugwijkende kin. Het enige verschil was dat mijn vader op de foto (en eigenlijk altijd) een ernstige, zelfs sombere blik had, terwijl ik er breedlachend op stond. Mijn moeder, met haar zachte gelaatstrek- ken en donkerblond golvend haar, had een glimlach rond haar volle, rode lippen, maar haar lichtblauwe ogen stonden dof en lachten niet mee. Haar leven liep niet bepaald over rozen. Mijn zus Irene leek op geen van beiden. Liever zou ik zeggen: op allebei een beetje. Maar ze was wel de knapste van ons allemaal, bijna van een klassieke schoon- heid. Met moeite wendde ik mijn blik van hun en mijn beeltenis af en

draaide me abrupt om. Er was te veel gebeurd, al dat oud zeer drong zich aan me op om er met plezier naar te kijken.

De computerconfiguratie bestond uit een desktop pc van een onbestemd merk, een Logitech-toetsenbord en dito muis en een multifunctionele HP-printer. De bureauladen waren afgesloten geweest toen ik hier de laatste keer binnen geweest was. Nu waren de laden geopend, maar ik kon niet ontdekken of er iets uit ontvreemd was. Er lag trouwens toch niet veel in. Wat schrijfmateriaal, paperclips, een gummetje, twee inktcartridges en drie AA-batterijen in de bovenste la en stapeltjes rekeningen en verscheidene mapjes met aantekeningen in de andere laden. Er was zo te zien niet in gerommeld, alles lag in de nette stapeltjes, die ik van pa gewend was. Maar als erin gezocht was, dan kon degene die het gedaan had, alles weer net zo goed zorgvuldig op zijn plek gelegd hebben.

In de papieren in de kluis had ik al eerder het wachtwoord gevonden. Ik ging in de luxe bureaustoel zitten, startte de computer met de Windows XP-versie en toetste het wachtwoord in. Op het bureaublad verschenen, voor een foto van een zeegezicht, verschillende icoontjes. Een ervan was de persoonlijke map van pa. Ik opende de map. Er stonden een heleboel documenten in. Ik keek naar de titels waarmee de bestanden opgeslagen waren. Het waren stuk voor stuk persoonlijke stukken, die in ieder geval niets met zijn werk te maken hadden. Ik opende alle andere mappen en bekeek de inhoud, wat mij ruim twee uur kostte. Maar ik kon niets vinden dat de moeite waard leek er een inbraak en een diefstal voor over te hebben. Ook de Outlook-inbox leverde geen extra bijzondere berichten op. De meeste die erop stonden, hadden te maken met vragen van studenten en bij de 'Verzonden Berichten' vond ik zijn antwoorden. De map 'Verwijderde Bestanden' was leeg. Verder waren er een paar brieven van enkele buitenlandse collega's, die voor mijn gevoel over trivialiteiten gingen. Eén document trok mijn aandacht. Het was een recente mail afkomstig van een wereldwijd bekend Amerikaans biotechnologiebedrijf: Simsonyll. Het was gericht aan de weledelzergelerde heer professor doctor Arnold

Jacoby. De schrijver, zich noemend David Simms, CEO van Simsonyll, vroeg of de professor bereid was zijn licht over een nieuw medicijn te laten schijnen. Er stond geen antwoord in de ‘Verzonden Berichten’.

Ik kon in het hele huis niets vinden dat mogelijkwijs de moeite waard was om te stelen. Met van pijn en vermoedheid brandende ogen door het langdurige turen sloot ik de pc, de kluis en de studeerkamerdeur.

Toen ik de trap afkwam om het huis te verlaten, zag ik op de mat bij de voordeur een brief liggen die er bij binnenkomst nog niet was. Ik raapte hem op en scheurde de envelop open. Er kwam een duur uitzijnde, op geschept papier gedrukte kaart uit. Het was een uitnodiging voor een conferentie voor biotechnologen, binnenkort te houden in een vijfsterrenhotel, en persoonlijk gericht aan mijn vader. Hij moet tijdens mijn verblijf in de studeerkamer door de brievenbus geschoven zijn. Ik stopte de kaart terug in de envelop, stak het geheel in de binnenzak van het jack dat ik droeg, ging naar buiten, sloot de voordeur en ging naar mijn tijdelijk onderkomen bij mijn zus.

Onderweg bedacht ik dat van het opzoeken van enkele dingen niets meer gekomen was. Erg vond ik dat niet. Ik had de hele tijd dat ik in het huis was geen goed gevoel gehad. De inbraakaffaire had me weliswaar flink wat afleiding bezorgd, maar ik had me desondanks geremd gevoeld, gespannen. Het was allemaal nog te vers en te beladen om nog langer in het huis te blijven. Ik nam me voor later nog wel eens terug te komen om aan de opruiming van mijn vaders spullen te beginnen. Ik besloot dat aangifte doen van inbraak niet erg zinvol was. Immers, ik had geen enkel bewijs dat er echt ingebroken was – er was geen braakschade, laat staan dat er iets gestolen was. Waarom en hoe men binnengekomen was, als men al binnen geweest was, kon ik niet verklaren. Maar het slot van de voordeur was niet het meest moderne en tamelijk eenvoudig, dus...